

Ghidul comun al AES

pentru asigurarea integrării consecvenței, considerațiilor pe termen lung și standardelor comune pentru metodologiile de evaluare în simulările de criză privind riscurile de mediu, sociale și de guvernanță în temeiul articolului 100 alineatul (4) din Directiva 2013/36/UE și al articolului 304c alineatul (3) din Directiva 2009/138/CE

1. Ghid

Statutul ghidului comun

1. Acest document conține ghidul comun emis în temeiul articolelor 16 și 56 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei, al Regulamentului (UE) nr. 1094/2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale) și al Regulamentului (UE) nr. 1095/2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe) („regulamentele AES”). În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din regulamentele AES, autoritățile competente și instituțiile financiare depun toate eforturile necesare pentru a respecta ghidul.
2. Ghidul comun prezintă punctul de vedere al AES cu privire la practicile de supraveghere adecvate în cadrul Sistemului european de supraveghere financiară sau la modul în care trebuie aplicat dreptul Uniunii într-un anumit domeniu. Autoritățile competente cărora li se aplică ghidul comun trebuie să se conformeze prin includerea lui în practicile lor de supraveghere, după caz (de exemplu, prin modificarea cadrului lor juridic sau a proceselor lor de supraveghere), inclusiv în cazul în care ghidul comun se adresează în principal instituțiilor.

Cerințe de raportare

3. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din regulamentele AES, autoritățile competente trebuie să notifice AES respectivă dacă se conformează sau intenționează să se conformeze ghidului comun sau, în caz contrar, să prezinte motivele neconformării, până la 31.05.2026 (la două luni de la emitere). În lipsa unei notificări până la acest termen, AES respectivă va considera că autoritățile competente nu s-au conformat. Notificările trebuie trimise la [compliance@eba.europa.eu, [LINK](#) (EIOPA) și compliance@esma.europa.eu], cu referința „JC/GL/2025/78”. Un model de notificări este disponibil pe site-ul AES. Notificările trebuie trimise de persoane care au autoritatea corespunzătoare de a raporta cu privire la respectarea ghidului în numele autorităților competente.
4. Notificările vor fi publicate pe site-urile AES.

Titlul I – Obiect, domeniu de aplicare și definiții

5. Prezentul ghid comun urmărește să clarifice modul în care autoritățile competente ar trebui să integreze în mod consecvent riscurile ESG în activitățile lor de simulare de criză în scopuri de supraveghere.
6. Prezentul ghid comun se adresează autorităților competente.

7. Autoritățile competente trebuie să aplice acest ghid comun când efectuează simulări de criză prudențială axate pe riscurile ESG, fie ca parte a cadrului de reglementare relevant, fie ca evaluare ad-hoc, în fiecare caz numai dacă este aplicabil conform legislației sectoriale.
8. Dacă nu se prevede altfel, termenii folosiți în acest ghid comun au același înțeles ca în legislația sectorială enumerată mai jos.
9. În plus, în sensul ghidului comun se aplică următoarele definiții:
 - i. „autoritate competentă” înseamnă oricare dintre următoarele:
 - a) autoritățile competente identificate la articolul 4 alineatul (2) litera (i) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 de instituire a Autorității bancare europene („ABE”);
 - b) autoritățile competente identificate la articolul 4 alineatul (2) litera (i) din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 de instituire a Autorității europene pentru asigurări și pensii ocupaționale („EIOPA”), și anume autoritățile de supraveghere definite în Directiva 2009/138/CE privind inițierea și exercitarea activității de asigurare și reasigurare;
 - ii. „legislație sectorială” înseamnă în mod colectiv:
 - (a) Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾;
 - (b) Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾;
 - (c) Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽³⁾.

Titlul II – Cerințe privind consecvența, considerațiile pe termen lung și standardele comune pentru metodologiile de evaluare în cadrul simulărilor de criză pentru riscurile ESG

Obiective

10. În temeiul legislației sectoriale, autoritățile competente trebuie să pună în aplicare acest ghid comun potrivit principiului proporționalității⁴.

⁽¹⁾ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2013/36/oj>).

⁽²⁾ Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO L 335, 17.12.2009, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2009/138/oj>).

⁽³⁾ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2013/575/oj>).

⁽⁴⁾ Întrucât ghidul se adresează autorităților competente, aplicarea proporționalității trebuie să respecte cerințele de proporționalitate prevăzute în legislația sectorială.

11. Autoritățile competente trebuie să ia în considerare toate riscurile ESG și evoluția lor potențială când elaborează cadrul pentru simularea de criză în scopul supravegherii și să revizuiască periodic relevanța riscurilor ESG pentru acest cadru, în special în contextul extinderii treptate a acoperirii la alți factori ESG. Autoritățile competente trebuie să-și definească precis obiectivele când efectuează simularea de criză ESG, luând în considerare două tipuri principale de exerciții de simulare de criză:
- testarea solidității capitalului și a poziției de lichiditate și a capacității entităților financiare de a absorbi pierderile în fața șocurilor economice și financiare legate de toate riscurile semnificative, inclusiv riscurile ESG, pe termen scurt (de exemplu, până la cinci ani);
 - testarea rezilienței strategiei și a modelului de afaceri al entităților financiare la o serie de scenarii legate de ESG pe termen lung (cel puțin 10 ani⁵).

Evaluarea pragului de semnificație

12. Autoritățile competente trebuie să adopte o abordare bazată pe riscuri, începând cu o evaluare a importanței relative pentru a identifica riscurile cele mai relevante și cu cel mai mare impact și pentru a determina care dintre aceste riscuri semnificative ar trebui să facă parte din sfera de aplicare a unui exercițiu de simulare de criză.
13. Ca parte a evaluării pragului de semnificație, autoritățile competente trebuie să identifice care dintre riscurile ESG sunt cele mai semnificative pentru entitățile financiare, având în vedere modelul lor de afaceri, portofoliile, expunerile geografice și activitățile sectoriale pe termen scurt și lung. Autoritățile competente trebuie să ia în considerare, pe diferite orizonturi de timp, atât:
- expunerea activelor și datoriilor la riscurile de tranziție (de exemplu, pe baza amprenteii de carbon) și la riscurile fizice (de exemplu, pe baza situației geografice), cât și
 - impactul potențial al factorilor ESG asupra categoriilor tradiționale de riscuri financiare, și anume riscul de piață, riscul de credit, riscul de contraparte, riscul de subscriere, precum și riscul operațional, riscul reputațional și riscul strategic, prin identificarea principalelor canale de transmitere.
14. Autoritățile competente trebuie să ia în considerare utilizarea unor criterii calitative și/sau cantitative clare și/sau a unor praguri de semnificație, valorificând cadrele de reglementare existente, standardele sectoriale și experiența în materie de supraveghere. Evaluarea pragului de semnificație trebuie să permită ajustări în timp, pe măsură ce riscurile ESG evoluează, apar date noi și entitățile financiare își perfecționează propriile procese de identificare a riscurilor.

Extinderea treptată a sferei de aplicare a factorilor ESG în simulările de criză ESG

15. Autoritățile competente sunt încurajate să-și continue eforturile și cercetările pentru a extinde treptat acoperirea la alți factori ESG în implementarea simulărilor de criză ESG, dând prioritate inițial riscurilor de mediu. Într-o primă fază, autoritățile competente trebuie să se concentreze asupra riscurilor climatice și de mediu, abordând atât riscurile fizice (de exemplu, fenomene meteorologice extreme, pierderea biodiversității), cât și riscurile de tranziție (de exemplu,

(⁵) Potrivit obiectivelor consacrate în Acordul de la Paris (2015).

schimbări de politică, reevaluarea prețurilor pe piață), cu scopul de a distinge impactul, chiar și indirect, asupra principalelor expuneri la risc.

16. Această implementare treptată trebuie să fie însoțită de perfecționarea continuă a metodologiei, consolidarea capacităților și implicarea părților interesate, asigurându-se că entitățile financiare și autoritățile competente sunt pregătite în mod adecvat pentru extinderea sferei de aplicare a evaluărilor riscurilor ESG.

Integrarea factorilor ESG în cadrele existente ale simulărilor de criză

17. Autoritățile competente trebuie să urmărească integrarea deplină a factorilor ESG în cadrul general de simulare a crizelor.
18. Autoritățile competente trebuie să revizuiască și să reexamineze, după caz, tipurile de riscuri ESG acoperite, inclusiv pe baza modului în care disponibilitatea datelor și utilizarea modelelor evoluează în timp.

Interconectarea/efectul de propagare între sectoarele financiare

19. Deși acest ghid comun nu acoperă simulările de criză ale sectorului financiar la nivel de sistem, autoritățile competente trebuie, dacă este posibil, să se coordoneze între sectoarele financiare pentru a asigura o abordare coerentă a evaluării riscurilor ESG și pentru a facilita schimbul de date, după caz. Autoritățile de reglementare din domeniul bancar, al asigurărilor și al valorilor mobiliare trebuie să colaboreze pentru a contribui la identificarea și modelarea canalelor de transmitere (de exemplu, rolul asigurărilor asupra garanțiilor împrumuturilor acordate de bănci), pentru a alinia ipotezele de scenarii și a preveni lacunele de reglementare.
20. Autoritățile competente trebuie să se asigure, în măsura posibilului, că simulările de criză ESG țin seama de interconectările și efectele de propagare între sectoarele financiare. Trebuie să ia în considerare cum se pot propaga riscurile legate de ESG prin sistemul financiar, amplificând vulnerabilitățile din sectorul bancar, al asigurărilor, al gestionării activelor și din alte sectoare financiare.

Principii și considerații metodologice

21. Când stabilesc principiile și considerațiile metodologice, autoritățile competente trebuie să decidă structura și caracteristicile cele mai adecvate ale simulării de criză pe baza obiectivelor urmărite.

Domeniul de aplicare

22. Autoritățile competente trebuie să definească în mod clar acoperirea în termeni de portofolii, sectoare, zone geografice și activități, pentru a asigura o abordare echilibrată și pragmatică, care să reflecte maturitatea metodologiilor și datelor disponibile.
23. În cazul grupurilor financiare transfrontaliere, autoritățile competente trebuie să se asigure că sunt incluse în evaluare toate entitățile relevante.

24. Pe baza obiectivului și a orizontului de timp implicat, autoritățile competente trebuie să se asigure că echilibrul dintre informațiile cantitative și calitative este adecvat scopului exercițiului⁶.

Orizontul de timp

25. Alegerea orizontului de timp trebuie să corespundă obiectivului preconizat al exercițiului:
- Când se evaluează reziliența financiară la șocuri adverse, dar plauzibile, trebuie folosit un orizont scurt (de exemplu, până la 5 ani), potrivit practicilor tradiționale de simulare de criză;
 - Când se evaluează reziliența modelului de afaceri și a strategiei entităților financiare, trebuie adoptat un orizont pe termen mai lung (cel puțin 10 ani, în funcție de activitatea de afaceri și conform angajamentelor pe termen lung ale entităților financiare).

Elaborarea scenariilor

26. Autoritățile competente trebuie să identifice și să selecteze scenarii de simulare de criză pe baza obiectivelor exercițiului. Trebuie să ia în considerare folosirea de scenarii bazate pe cele mai recente cunoștințe științifice și elaborate de organizații internaționale sau regionale recunoscute pe scară largă⁷. Sunt încurajate de asemenea să valorifice traiectoriile sectoriale și regionale pentru a furniza entităților financiare defalcarea adecvată a variabilelor macroeconomice, menținând în același timp consecvența internă generală a scenariilor.
27. Ori de câte ori este posibil, autoritățile competente trebuie să ia în considerare integrarea riscurilor compuse, și anume impactul suplimentar care rezultă din apariția simultană sau succesivă a mai multor șocuri (legate de ESG sau șocuri macroeconomice mai ample). În plus, și acolo unde este relevant, trebuie să se străduiască să evalueze efectele secundare, adică consecințele indirecte și amplificate care rezultă din șocurile ESG inițiale, fie prin incorporarea lor directă în scenarii, fie ca analiză complementară.
28. În scopul integrării riscurilor ESG semnificative în exerciții de simulare de criză pe termen scurt, autoritățile competente trebuie, dacă este fezabil și adecvat, să se bazeze pe structura scenariilor folosită în simulările de criză tradiționale, adaptând-o pentru a reflecta canalele de transmitere specifice ESG și încorporând noi variabile relevante pentru riscurile ESG.
29. Când efectuează simulări de criză ESG pe termen lung, autoritățile competente trebuie să ia în considerare mai multe scenarii distincte care să acopere o gamă largă de scenarii viitoare posibile și niveluri de gravitate (de exemplu, inclusiv puncte de inflexiune). Scenariul de referință se poate baza pe scenariul central propriu al entității financiare, care poate servi drept criteriu de referință pentru a testa impactul unor traiectorii alternative, semnificativ diferite, asupra

⁽⁶⁾ Având în vedere ipoteza necesară cu privire la aspectele legate de calibrarea scenariilor și de modelare, ca principiu general, cu cât orizontul de timp este mai lung, cu atât este mai mare dependența de informații mai degrabă calitative decât cantitative (de exemplu, într-un orizont de timp pe termen lung nu se așteaptă o recalculare exactă a indicatorului de capital și solvabilitate).

⁽⁷⁾ De exemplu, pentru riscurile climatice: Grupul interguvernamental privind schimbările climatice (IPCC), Rețeaua pentru ecologizarea sistemului financiar (Network for Greening the Financial System – NGFS), Agenția Internațională a Energiei (AIE), Programul Organizației Națiunilor Unite pentru Mediu (UNEP), Centrul Comun de Cercetare al Comisiei UE (JRC UE) sau autoritățile naționale sau organismele neguvernamentale;

rezilienței strategiei și a modelului de afaceri (de exemplu, prin estimări de rentabilitate ajustate la risc).

30. În funcție de gradul de sofisticare al abordării, scenariile pot lua forma unor simple discursuri sau a unor proiecții cantitative mai detaliate.
31. Autoritățile competente pot decide să aplice aceleași scenarii tuturor entităților financiare pentru comparabilitate sau să adapteze scenariile la anumite categorii de entități financiare, în funcție de profilurile de risc și modelele de afaceri ale acestora.

Abordări „de sus în jos” versus abordări „de jos în sus”

32. Autoritățile competente trebuie să evalueze avantajele unei abordări de „de sus în jos” sau „de jos în sus”, selectând metoda cea mai adecvată pe baza obiectivelor specifice, a scadenței entităților financiare în cadrul simulărilor de criză ESG și a naturii expunerilor acoperite de evaluare, ținând seama de următoarele considerații:
 - O abordare de „de sus în jos”, în care autoritățile competente calculează la nivel central impactul scenariilor de simulare de criză, asigură un anumit grad de comparabilitate între entitățile financiare și oferă autorităților competente un control mai puternic asupra procesului și metodologiei, reducând sarcina pentru sector.
 - O abordare „de jos în sus”, în care entitățile financiare calculează ele însele impactul scenariilor de simulare de criză, oferă un nivel mai ridicat de granularitate, permițând captarea elementelor idiosincrasice specifice anumitor portofolii, contrapartide și expuneri. De asemenea, promovează o mai mare implicare în procesul de simulare de criză și contribuie la consolidarea capacităților entităților financiare.
33. Când utilizează o abordare ascendentă, autoritățile competente trebuie să stabilească cadre metodologice clare pentru a asigura coerența și condiții de concurență echitabile între entitățile financiare, inclusiv considerente de proporționalitate în ceea ce privește așteptările cu privire la complexitatea calculului impactului.
34. S-ar putea lua în considerare o abordare hibridă, care să valorifice punctele forte ale ambelor metodologii. Autoritățile competente pot decide abordarea adecvată pe baza disponibilității datelor și a proprietății modelului, ținând seama că anumite portofolii sau activități, cum ar fi, de exemplu, riscul de subscriere, ar putea necesita date și modele mai detaliate decât cele care se pot obține printr-o abordare de sus în jos.

Nivelul de granularitate

35. Când decid nivelul de granularitate, autoritățile competente trebuie să găsească echilibrul adecvat între simplitate și precizie, ținând seama de disponibilitatea datelor, de calitatea lor și de maturitatea metodologică. Ar putea fi necesare date mai granulare, pentru a surprinde în mod adecvat, de exemplu, impactul la nivel de activitate sau de entitate al riscului de tranziție sau impactul regional/local al riscurilor fizice.

36. Autoritățile competente trebuie să ia în considerare cel puțin următoarele dimensiuni de granularitate:
- a. La nivel de portofoliu: Diferențiere în funcție de clasa de active (de exemplu, împrumuturi acordate întreprinderilor, credite ipotecare, expuneri suverane, participații la capital și dețineri de obligațiuni corporative).
 - b. La nivel sectorial: Clasificare bazată pe sectorul industrial (de exemplu, industriile cu emisii mari de dioxid de carbon, energia, sectorul imobiliar, agricultura). Pentru anumite sectoare se poate examina un nivel mai mare de granularitate (de exemplu, energia electrică, sector afectat de o tehnologie revoluționară, industrii bazate pe combustibili fosili). În cazul imobilelor, se poate analiza posibilitatea de a face distincție între expunerile imobiliare comerciale și cele rezidențiale.
 - c. La nivel geografic: Distincție pe regiuni (de exemplu, nivelul NUTS 3) pentru evaluarea expunerii la riscuri ESG specifice locației, în special la riscuri fizice.
 - d. La nivel de contraparte: Granularitatea în funcție de debitor individual sau de grupuri de debitori în care riscurile de concentrare sunt semnificative.
 - e. Categorie de risc: Identificarea separată a riscurilor fizice (pericole climatice cronice și evidente), a riscurilor de tranziție (politică, tehnologie și schimbări de piață) și a altor factori de mediu, sociali și de guvernare (de exemplu, pierderea biodiversității, poluarea, riscurile sociale și de guvernare).
37. Autoritățile competente trebuie să decidă nivelul adecvat de granularitate a datelor în funcție de tipul de activ/portofoliu și de obiectivul exercițiului. De exemplu, pentru expunerile suverane, nivelul național ar putea fi suficient, în timp ce pentru portofoliile de împrumuturi sau de subscriere trebuie examinată cel puțin granularitatea regională până la datele de geolocalizare pentru a evalua riscul fizic.
38. Pentru analiza fondurilor, autoritățile competente pot lua în considerare, când este posibil și în concordanță cu reglementarea sectorială aplicabilă, utilizarea unei abordări transparente de tip „look-through” în ce privește deținerile de fonduri.

Ipoteze privind bilanțul contabil

39. Pentru simulările de criză ESG, autoritățile competente trebuie să înceapă printr-o abordare statică bazată pe bilanț, care se aplică frecvent în simulările de criză tradiționale. Când este fezabil și aplicabil, ele pot lua însă în considerare impactul structural al planului de tranziție al entităților financiare, în funcție de orizontul de timp.
40. Pentru exercițiile cu orizonturi de timp pe termen mediu și lung, poate fi aplicată o abordare dinamică a bilanțului (cu sau fără constrângeri) pentru a asigura un grad mai mare de realism, cu accent potențial pe principalele elemente bilanțiere, reflectând schimbările la nivelul structurii portofoliilor (expuneri evolutive, realocări de active și măsuri de diminuare a riscurilor ca răspuns la șocuri legate de ESG).
41. Având în vedere incertitudinile legate de parcursurile de tranziție, evoluțiile politicilor și reacțiile pieței, autoritățile competente trebuie să ia în considerare posibilitatea de a solicita entităților financiare să-și justifice răspunsurile planificate, asigurându-se că ajustările bilanțiere – de exemplu realocarea portofoliului, schimbări în politicile de creditare sau de subscriere sau

modificările structurilor de finanțare – sunt realiste și coerente cu strategiile lor de tranziție făcute publice.

42. Orice acțiuni de gestionare recunoscute de entitățile financiare trebuie evaluate pe baza fezabilității, a promptitudinii și a potențialelor consecințe nedorite ale acestora, evitând dependența excesivă de ipoteze optimiste. Autoritățile competente trebuie să se asigure că o abordare dinamică a bilanțului, cu constrângeri, sporește realismul și caracterul prospectiv al simulărilor de criză ESG prin incorporarea unor planuri credibile și a unor răspunsuri manageriale, menținând în același timp garanții minime împotriva flexibilității excesive a ipotezelor și măbind comparabilitatea rezultatelor simulării de criză.

Eșantion de entități financiare

43. Autoritățile competente trebuie să definească eșantionul adecvat de entități financiare care să participe la simulările de criză ESG și/sau la analiza scenariilor ESG, asigurând o acoperire sectorială/de piață suficientă, ținând seama de obiectivele specificate și, în cazul evaluărilor tematice, de obiectivul exercițiului. Conceptul simulării de criză trebuie adaptat, dacă este necesar, pentru a reflecta caracteristicile diferitelor categorii de entități financiare.
44. Autoritățile competente trebuie, de asemenea, să ia în considerare desfășurarea de exerciții specifice pentru anumite subgrupuri de entități, pentru a aborda vulnerabilități particulare sau tendințe în evoluție ale riscurilor ESG.

Proportionalitatea

45. Autoritățile competente trebuie să aplice principiile proporționalității, permițând simplificări metodologice în raport cu mărimea, natura și complexitatea activităților entităților financiare, precum și cu importanța riscurilor. Principiul proporționalității trebuie să se extindă la cerințele de raportare, la elaborarea scenariilor și la așteptările în materie de modelare, asigurând un echilibru adecvat între soliditatea analitică și fezabilitatea practică.
46. Având în vedere stadiul incipient de dezvoltare a modelării simulărilor de criză ESG și a disponibilității datelor, autoritățile competente pot lua în considerare limitarea domeniului de aplicare al analizei, asigurând un raport costuri-beneficii adecvat atât pentru autoritățile competente, cât și pentru entitățile financiare.

Limitările modelului

47. Autoritățile competente trebuie să admită că toate modelele au limitări inerente, iar acest lucru se aplică în special modelelor ESG evolutive. În cazul simulărilor de criză ascendente, pentru a atenua aceste limitări și pentru a spori soliditatea și credibilitatea simulărilor de criză ESG și a analizei rezilienței, acestea ar trebui să folosească analize complementare pentru a valida încrucișat rezultatele și a asigura plauzibilitatea lor, să folosească tehnici de analiză comparativă și să valideze încrucișat rezultatele cu metodologii alternative.

Mecanisme organizatorice și de guvernanță

Alocarea de resurse

48. Autoritățile competente trebuie să se asigure că procesului i se alocă resurse umane și materiale suficiente și adecvate. Aceasta include implicarea permanentă sau ad-hoc a personalului cu experiență în evaluarea riscurilor ESG, în metodologiile de simulare de criză și în supravegherea financiară.
49. Autoritățile competente trebuie să dispună de capacități de gestionare și colectare a datelor care să sprijine accesul la date ESG de calitate. De asemenea, trebuie să dezvolte și să mențină o infrastructură IT care să permită culegerea eficientă a datelor, stabilirea unui scenariu adecvat și analiza rezultatelor.

Termenele exercițiului

50. Autoritățile competente trebuie să stabilească termene adecvate pentru efectuarea simulărilor de criză ESG și a analizelor scenariilor, asigurând un echilibru între nevoia de exhaustivitate și exactitate și cerințele procesului decizional. Entităților financiare trebuie să li se acorde suficient timp de pregătire pentru a compila informații relevante și pentru a-și efectua evaluările, permițând în același timp autorităților competente să efectueze o analiză cuprinzătoare și să asigure o raportare exactă.
51. Procesul trebuie structurat astfel încât să faciliteze analiza eficientă, comunicarea consecventă a constatărilor și integrarea în cadrul de supraveghere mai larg.

Colectarea datelor

52. Pentru exercițiile de tip de sus în jos, autoritățile competente trebuie să se bazeze, pe cât posibil, pe raportarea în scopuri de reglementare și să valorifice cadrele de informare existente și resursele externe, după caz. Pot considera colectările de date ad-hoc ca fiind o sursă complementară de informații necesară. Informațiile culese trebuie să se limiteze la cele utilizate pentru analize și validare.
53. În cazul în care există lacune de date, autoritățile competente trebuie să promoveze utilizarea unor substituenți rezonabili, estimări și opinii ale experților, încurajând în același timp entitățile financiare să-și îmbunătățească capacitățile interne de date în timp.

Procesul de asigurare a calității

54. Trebuie pus în aplicare un proces riguros de asigurare a calității pentru a verifica exactitatea, coerența și fiabilitatea rezultatelor simulărilor de criză. Autoritățile competente trebuie să instituie mecanisme de evaluare (de exemplu, evaluare comparativă sau evaluări inter pares) pentru a evalua calitatea datelor, soliditatea metodologiei și, după caz, adecvarea scenariilor. Dacă este necesar, opiniile experților trebuie să completeze constatările cantitative pentru a atenua limitările modelului.

Dialog eficace cu entitățile financiare

55. Autoritățile competente trebuie să mențină un dialog eficace și structurat cu entitățile financiare pe tot parcursul simulării de criză. Trebuie să furnizeze îndrumări clare privind așteptările, să faciliteze implicarea în etapele-cheie și să asigure că entitățile financiare au posibilitatea să clarifice aspectele metodologice. Interacțiunea periodică mărește credibilitatea exercițiului și îmbunătățește capacitatea entităților financiare de a integra considerațiile privind riscurile ESG în propriile cadre de gestionare a riscurilor.

Coordonarea transfrontalieră și la nivelul întregului sistem

56. Dacă este relevant și posibil, autoritățile competente trebuie să se coordoneze între jurisdicții pentru a permite abordarea armonizată a simulărilor de criză ESG pentru grupurile financiare transfrontaliere. Trebuie să colaboreze cu alte autorități de supraveghere pentru a armoniza metodologiile, să partajeze bune practici și să evite fragmentarea reglementărilor.
57. Când este relevant, trebuie urmărită și coordonarea la nivelul întregului sistem pentru a se asigura că simulările de criză ESG țin seama de riscurile mai ample pentru stabilitatea financiară și de potențialele efecte de propagare între sectoare.

Integrarea în procesul de supraveghere

58. Rezultatele simulărilor de criză ESG trebuie integrate, în măsura posibilului, în procesul mai larg de supraveghere. Pe măsură ce aspectul metodologic și disponibilitatea datelor evoluează în timp, autoritățile competente trebuie să utilizeze constatările pentru a fundamenta evaluările riscurilor, analizele adecvării capitalului și/sau discuțiile strategice cu entitățile financiare.
59. Rezultatele trebuie să ghideze și măsurile de monitorizare în materie de supraveghere și recomandările de politică în cazul în care riscurile ESG sunt identificate ca susceptibile să reprezinte amenințări semnificative la adresa stabilității financiare.

Publicarea informațiilor

60. Publicarea rezultatelor trebuie să fie în conformitate cu reglementările sectoriale relevante și cu practicile de supraveghere. Când decid să publice rezultatele, autoritățile competente trebuie să evalueze avantajele comparative ale publicării rezultatelor individuale sau agregate. Nivelul de publicare trebuie calibrat în funcție de fiabilitatea metodologiei și de calitatea datelor. Autoritățile competente trebuie să ia în considerare că transparența consolidează disciplina de piață, încrederea părților interesate și responsabilitatea. De asemenea, trebuie să se asigure că informațiile sunt interpretate corect și nu duc la denaturări neintenționate ale pieței. Publicarea informațiilor se poate extinde pe măsură ce rezultatele devin mai solide.

Revizuirea regulată și evoluția simulărilor de criză privind ESG

61. Având în vedere natura evolutivă a riscurilor ESG și a metodologiilor de simulare a situațiilor de criză, autoritățile competente trebuie să-și revizuiască și să-și perfecționeze periodic cadrele pentru simulările de criză. Lecțiile învățate din exercițiile anterioare trebuie încorporate în cele

următoare, iar actualizările trebuie să reflecte cele mai bune practici emergente, noile cerințe de reglementare și progresele înregistrate în domeniul datelor ESG și al tehnicilor de modelare.

Titlul III - Punerea în aplicare

62. Acest ghid comun se aplică de la 1 ianuarie 2027